

Марія Ряполова

БУРЕЦВІТ

МАРІЯ РЯПОЛОВА

БУРЕЦВІТ

▲ Карпіварія · Львів

ББК 84-4 (4 Укр) 6-44

Р-98

Марія Ряполова

БУРЕЦВІТ

Роман

У Лірини оригінальний бізнес: вона вирощує і продає незвичайні рослини. У її крамниці є балакучі водорості, співочий кущик, ялинки пристрасі, квітуча папороть та багато інших цікавинок. Свого часу Лірина змінила прізвище та переїхала з іншого міста, щоб мати спокій серед рослин. Але одного разу до крамниці заходить парубок на ім'я Бурецвіт і починає розпитувати Лірину про орхідею власної долі. На цьому спокійне життя героїні закінчується.

Бурецвіт змушений відшукати свою орхідею, бо інакше на усю його родину впаде прокляття чародія-шахрая. Лірина стає провідником Бурецвіта, бо має необхідні для цього знання. Їй допомагають колишній грабіжник Мереж і два русалки-чоловіки... Під час випробувань з'ясується, що насправді чародій-шахрай полює не на орхідею долі Бурецвіта, а на долю Лірини...

*В художньому оформленні книжки використані роботи Олени Жигилевич
Зображення на обкладинці:*

Copyright © by Calvaria Publishing House, 2010

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying or otherwise) without the prior consent in written of Calvaria Publishing House.

Promotion, Rights and Contracts: MSBrand Corporation Agency

E-mail: right@msbrand.net

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Кальварія».

Промоція, права та контракти: Агенція «MSBrand Corporation»

E-mail: right@msbrand.net

ISBN 978-966-663-292-3

© «Кальварія», 2010

ЧАСТИНА ПЕРША

МОЯ КРАМНИЦЯ

У крамниці продавалися різні рослини. Був тут, наприклад, пречудовий кактус, який годувався компліментами. Раз на два дні до нього треба було підійти і наговорити чимало приємного: який він зелений, який гарний, якої в нього унікальної форми колючки. Якщо господар забував підгодувати кактус або говорив компліменти недбало, без почуття, скоромовкою, кактус швидко здохав. Якщо похвали були пересічними, одноманітними та без поетичності, кактус не пропадав, але й не квітнув.

Кактуси брали політики, секретарки, продавальниці з дорогих бутиків, альфони та охочі вийти заміж дівчатка. Ймовірно, для тренувань. Загалом кактуси розходилися непогано, дехто купував кактуси постійно, тож, мабуть, рослини часто гинули.

Продавалися тут невеличкі трояндові кущики-вампири. Годувати їх треба було власною кров'ю, притискаючи певну частину тіла до шипа, і так — тричі на тиждень. Коштували вони чимало, але, дивна річ, теж мали попит. Багато хто брав на подарунок: колегам, сусідам, родичам (особливо тещі). Деякі купували для себе.

Були тут особливі квіточки, які починали виділяти неприємний дух, коли хтось поряд лаявся поганими словами. Вони потроху розходилися, але значного успіху не мали.

Був у нас і співочий кущик. Його дуже любили діти. Він підхоплював будь-яку мелодію і починав тоненько скиглити, підспівуючи. Іноді співав на самоті. Дорослі неохоче поступалися вимогам своїх нащадків, але все ж купували його.

Навесні та на початку літа хітом були квіти-комарожаханки. Зовні вони нагадували фіалки.

Також мала я в горщиках квітучу папороть. Для естетів.

Загалом у нашій невеликій крамниці вміщалося кількасот різних рослин. Я провела з ними понад два роки, що було цікаво, але зовсім нелегко.

Ночувати доводилося в крамниці. Це було необхідно для того, щоби квітка-сночит могла споглядати мої нічні марення. Крім того, рослини боялися залишатися на ніч самі. Отож, крамниця була і моєю квартирою. Там містилися кухня, ванна, спальня і ще одна кімната, постійно завалена різним непотребом. Зранку я прокидалася під вереск квітки-будила, співала разом зі співочим кущиком, улещувала самозакоханий кактус, давала поїсти себе троянді, доглядала всі інші рослини. Потім відчинялася крамниця і починалося найважче. Я ледь стримувала себе, щоб не повиснути на шиї відвідувачів-чоловіків, настільки сильною була дія «ялинки пристрасті», що здавалася безвинною на вигляд, але була дуже небезпечною. Для демонстрації можливостей квітки-сночиту я дозволяла їй крутити відвідувачам мої власні сновидіння, через що часто червоніла. Показово матюкалася перед горщиком із квітками-вихователями, після чого мусила миритися з неприємним духом. Доводила до істерик плакуче деревце (дуже співчутлива рослина, яка буде лити сльози над вашими проблемами, дрижати, хлюпати, верещати, стогнати і скиглити. Деяким самотнім депресивним особам дуже припадала до смаку). Задовбувала дурними запитаннями кактус мудрості, який, виражаючи схвалення, робив свої колючки шовковими, а в разі несхвалення шалено коловся. Передбачала погоду, розшифровуючи прогнози рослини-метеоролога.

2

То був ранок понеділка. У понеділок зранку клієнтів зазвичай не було, тому я клопоталася своїми зеленими друзями. Ввімкнула мультики для балакучих водоростей, щоб не відволікали мене, виставила надвір ялинки пристрасті, протерла люстерце перед нарцисом, яке він знову замацав своїми цілунками, і всілася розсаджувати сімейство рожевих кактусів і кактусят, що світилися в темряві, по окремих горщикках.

Це моє заняття було перервано появою відвідувача.

— Вітаємо тебе в нашій оселі, милий друже рослин! — вигукнули біля дверей квітки-автовідповідачі.

Я підвелася.

— Добридень, — привітався молодик.

— Добридень, — озвалася я. — Рада вас бачити у понеділок зранку. Будуть питання — питайте. Я зараз закінчу із кактусами.

— Друзі, прокидаймося, працюймо, — додала я вбік, рослинам.

Молодик кивнув і почав повільно просуватися крамницею. Лінії після ночі, рослини не звертали на нього особливої уваги, тільки троянда жадібно потяглася шипиком, а веселе деревце почало потроху пританцьовувати.

За два роки своєї праці тут я вивчила, хто зазвичай які бере рослини, і могла запропонувати людині, яка навіть не мала наміру нічого купувати і зайшла знічев'я, щось таке, від чого вона не відмовилась би. Хоча деякі, бувало, відмовлялися.

Я оглянула клієнта, але з ним не було певної ясності.

«Може, спробувати втелющити йому квітучу папороть або навіть співочий кущик», — подумала я, стягаючи рукавички.

Парубок неквапом обходив мій зелений товар і з легкою усмішкою все роздивлявся.

«Він цікавиться. Значить, треба запропонувати щось незвичайне, не стільки практичне, скільки здатне дивувати. Щось таке, що можна було б вивчати. Може, сночит?» Я відчула неприємне тіпання всередині від думки про чергову демонстрацію властивостей сночиту, але рішуче підійшла до клієнта. Він якраз роздивлявся кущик ягід мрії «асорті».

— Це ягоди райські «асорті», кожна має свій дивовижний смак, ні на що не схожий. Ягоди родить регулярно, але смак ніколи не повторюється. Двічі на рік плоди стають отруйними. Якщо в такий день їх зібрати і засушити, можна потім використовувати... Але це я так. Завжди попереджаю покупців, щоб раптом не отруїлися в такий день. Сьогодні не такий день. Скуштуйте!

Парубок обережно зірвав ягідку і відправив до рота.

— Дивовижно, — вимовив він. — А якщо отруйні ягоди не зривати, наступного дня вони ще будуть отруйними?

— Ні, ягоди стають отруйними тільки два дні на рік, тобто один день на півроку. Щоби зберегти такі їхні властивості, треба їх вчасно зірвати.

— А якщо їх засушити в інший час?

— Засушені вони теж смачні.

— Ага.

— А... може, ви займаєтесь практичною магією і вас цікавить наш асортимент у склянках? — я показала рукою на дальню стінку з полицями, заставленими банками з сухим корінням, різними трав'яними сумішами.

— Ні, дякую, мене цікавлять живі рослини. А в які дні ягоди стають отруйними?

— Це я можу сказати лише після продажу, бо деякі потім навідуються в крамницю по отруту.

Молодик усміхнувся і кивнув.

— Мені здається, вам має сподобатися наша квітуча папороть. Ми маємо їх багато зараз, є синенькі, є рожеві, є червоні з білим, є сині з жовтим, є три- і п'ятиколірні, є такі, що переливаються, що блищать у темряві, є хамелеони.

Я винесла йому невеличку молоду папороть з єдиною ніжною сріблясто-золотистою квіткою.

Він зачаровано розглядав її, вирячивши очі.

— Вона... неперевершена.

— Так, це просто досконалість. Бажаєте вибрати? Вони всі тут, за перегородкою, пройдімо. До речі, оце на перегородці — плющ-душитель. Незамінна штука проти злодіїв. Проходьте, папороті тут.

— Мені подобається ця.

— Так, звісно, але погляньте й на інші.

Він послухався і пройшов за мною. Перед ним постало кілька десятків найрізноманітніших папоротей. Казкове видовище. Він десь хвилину переводив погляд з однієї рослини на іншу і коментував собі під носа:

— Яка краса!

Я чогось думала, що клієнт обере блакитно-білу з синім візерунком, але він любовно притис до себе перший горщечок, який я йому вручила, і не хотів з ним розлучатися.

Молодик підвів на мене розгублені очі.

— Я, мабуть, візьму оцю, — він хитнув підборіддям на папороть у своїх руках. — Може, потім колись виберу ще, зараз важко.

— Прекрасно! Чудовий вибір! Винятковий смак. Ви з нею навіть чимось схожі.

Я попрямувала до каси.

— Так... — пробурмотів він, — дуже добре, тільки...

— Бажаєте щось іще?

— Так, взагалі-то я шукаю одну рослину...

— Ну звісно.

— Тільки у вас її, мабуть, немає, але, може, ви могли б мені допомогти?

— Все, що в моїх силах.

— Я шукаю орхідею долі.

— Що???

— Орхідею долі.

— Орхідею долі... ви шукаєте орхідею долі... шукаєте орхідею... долі, — я завмерла з занесеними над касою пальцями. За мить отямилась, повернула усмішку на обличчя і з готовністю цвірінкнула: — У нас є орхідея довічного кохання. Щоправда, чоловіки ігнорують цей продукт.

— Ні, мені потрібна орхідея долі.

— Ну... — я вибила чек, відрахувала решту і почала пакувати папороть у спеціальну сіточку. — Орхідея долі — дуже рідкісна рослина. Вона коштує дорожче, ніж уся моя крамниця, разом з усіма рослинами, речами, разом із землею, на якій вона стоїть, і разом зі мною. Втім, я чула, що одну якусь орхідею планують виставити на аукціон.

— Так, але мені потрібна конкретна орхідея долі.

— Тобто... вам потрібна орхідея *вашої* долі?!

— Саме так! — зрадів навіжений молодик.

Я розсміялася.

— Ви шукаєте орхідею власної долі. Звісно, це ж елементарно. Людина шукає орхідею власної долі. Ви шукаєте орхідею власної долі по крамницях.

— Я не знав, з чого почати.

— Ану ж пощастить, так?

— Ви смієтеся з мене? — незлостиво запитав він.

— Ні, чого ж. Це так природно.

— Втім, ви обіцяли допомогти, — ввічливо промовив відвідувач і мило заусміхався. — Що вам відомо про цю квітку? Що це взагалі таке?

— Ви шукаєте орхідею своєї долі по крамницях і не знаєте, що це таке, — мені чогось стало дуже весело. Я допитливо роздивлялася новоспеченого власника квітучої папороті. Він був середній на зріст, худорлявий, непогано, але якось недбало вдягнений, вилицюватий, зі світло-карими очами.

— Гаразд, присядьте, — я вказала на стілець неподалік від каси і собі вмостилася просто на стіл.

Мій клієнт покірно всівся, навіщось узяв собі на коліна свою сріблясто-золоту квітку.

«Еге, друже, — подумала я, — якби ж ото здобути орхідею долі було так само легко, як квітучу папороть».

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.